

Juanes och mördande Miami,

René Vásquez Díaz

Förolämpningarna mot Juanes när han tillkännagav en konsert på Kuba väcker vissa frågor. Kuba har under ett halvt sekel utsatts för ekonomisk krigföring. Det är rent hyckleri att rättfärdiga detta krig med att "Kuba är en diktatur". Varken Kina eller Vietnam utsätts för handels- eller finanskrig. Inte heller Egypten eller Saudiarabien, verkliga diktaturer utan mänskliga rättigheter. Av de Miami-kubanska företagarnas relationer med Kina skulle man kunna tro att de dyrkar kommunismen. Deras nya hemland USA är i hög grad beroende av Kinas kommunistparti.

I Miami finns en farlig tradition av att hota, förtala och fysiskt angripa (även mörda) inte bara alla som visar sympati för Kuba utan alla som utmanar den så kallade "den historiska exilens" ursinniga anticastrism. Los Juanes är senaste föremålet för fientligheterna, men mördartendensens historia är lång och mörk.

På 70-talet kunde de anticastriska organisationernas medlemmar ostraffat mörda varandra i kampen om pengarna från CIA. Varje grupp sade sig - liksom idag - ha den mest kompromisslösa och framgångsrika linjen. Övriga blev måltavlor för deras attacker - liksom idag.

Oktober 1975: Rolando Masferrer, f.d. Batistasnut som i sin tidning smädade andra exilledare, sprängdes i bitar när han startade sin Ford Torino. April 1976: Kontraledaren José Elías de la Torriente sköts ihjäl medan han tittade på TV i villan i Coral Gables. Andra anticastrister hade hotat att hänga honom i Bayfront Park.

En annan känd exilkuban, Ramón Donestévez, mördades sedan han förespråkade fredlig samexistens. Luciano Nieves som också talade för dialog med Kuba, sköts ihjäl. Emilio Milán, som via radiostationen WQBA-AM offentligt fördömt den exilkubanska terrorismen, förlorade 1976 båda benen vid ett attentat.

Bara mellan 1973 och 1976 registrerade FBI 103 sprängattentat i Miami och sex politiska mord. "Kubanska Miami visar en anmärkningsvärd acceptans för terrorism", skrev David Rieff i sin bok "Going to Miami". Med stöd av FBI-dokument berättar Edward S. Herman i sin "The Real Terror Network" att exilkubanska grupper var ansvariga för 20 bombattentat i New York mellan 1975 och 1980.

Miamis fientligheter mot de konstnärer, intellektuella och företagare som har kontakter med Kuba utgör tillsammans med stödet till USAs utsvältningsspolitik mot Kuba en särdeles depraverad form av syskonmord.

Under 1980-talet sprängdes bomber på flera resebyråer med resor eller paketförmedling till Kuba. 1979 avbröts den kubanska filmen "Minnen från underutvecklingen" av gevärseld. 1988 sprängdes en bomb hemma hos Maria Cristina Herrera, en stillsam kubanska som forskade om relationerna mellan USA och Kuba. Detsamma hände Griselda Hidalgo för att hon förespråkade att restriktionerna för Kubaresor skulle hävas.

Max Lesniks Miami-tidskriften *Réplica* har ett sorgligt världsrekord som offer för sprängattentat. 1974, 1975 och 1981 sprängdes bomber på redaktionen. 1982 upptäcktes en sprängladdning i tid innan den exploderade, men 1994 exploderade två brandbomber.

När Aragón- orkestern skulle spela i Miami 1996, fick arrangören hotfulla telefonsamtal och tvingades ställa in konserten.

Samma år gav sig ett par hundra Miami-kubaner på publiken under en konsert med Gonzalo Rubalcabas. När restaurangen Centro Vasco bjöd in Rosita Fornés från Havanna för att sjunga boleros, satte en brandbomb eld på restaurangen. Ann Louise Bardach berättar i sin väldokumenterade bok "Cuba Confidential", att ingen av de exilkubanska artister som uppträtt på Centro Vasco lyfte ett finger för att fördöma det illdåd som senare skulle komma att upprepas när konsertlokalen på MIDEM Center fick utrymmas pga bombhot under en konsert med Compay Segundo. När Los Van Van uppträdde på Miami Arena

René Vásquez Díaz på Socialistiskt Forum, ABF, Stockholm

1999, blev en person skadad och elva arresterades.

Nelson Mandela bjöds in 1990 för att motta stadens nycklar. I ett TV-program (Nightlife) hyllade han de kubanska soldaterna för segern över Sydafrikas krigsmakt, och framhöll Kubas historiska betydelse för ANC. En oerhörd protestvåg vällde upp och den gode Mandela kallades "marihuanarökande negerbög".

Juanes och Miguel Bosé är alltså inte ensamma att utsättas för skrämselfhot. Som David Rieff säger: "Miami är huvudstad i ett fantasiland". De aktuella "ledarna" i detta ickeland bär på ett kriminellt arv som visar sig i aggressiviteten hos de som bränner CD-skivor och utfärdar dödshot. Ingen talesperson eller organisk intellektuell i kubanska Miami fördömer hot och våld som metod. De pekar finger åt Juanes och hatar Silvio Rodríguez, men fördömer inte de som har begått brott mot mänskligheten.

De som idag inte tar hoten på allvar, bör minnas att det

Forts nästa sida

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-inga bearbetningar 2.5 Sverige licens. För kopia av denna licens besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/>. Det har publicerats i www.globalkarkivet.se

Forts från förra sidan

första attentatet mot ett civilt flygplan, där samtliga ombord omkom, utfördes i oktober 1976 av anticastristiska aktivister, Orlando Bosch och Luís Posada Carriles, offentligt hyllade i Miami. Ingen av de artister och intellektuella som kritiserar Juanes har krävt att de skyldiga för brottet vid Barbados skall utlämnas och dömas för sina blodiga dåd.

Betraktade som goda terrorister utgör Posada Carriles och Bosch ett lösligt moraliskt dilemma inte bara för USAs regering som härbärgerar dessa blodbesudlade terrorister som öppet har erkänt sina dåd, men också för Miami som kallar sig demokratiskt men som betar sig som en gangster.

Varför denna besatthet att hindra varje typ av konstruktiv dialog och varför denna våldsbenägenhet? Därför att de saknar egen ideologi, oberoende av USA, som skulle

kunna utgöra ett alternativ till revolutionen. Så det enda som återstår är att lägga kol på en alltmer konstgjord och förlegad eld som om den slocknar, kommer att lämna dessa mördare uthängda i sina egna slagord.

I Miami finns en väldig rädsla för att det stora flertalet utvandrade kubaner, som inget hellre önskar än en normalisering av relationerna mellan Kuba och USA, äntligen ska frigöra sig och kräva att blockaden hävs liksom Helms Burton-lagen och de restriktioner som hindrar kontakterna med Kuba.

Det är patetiskt att några kubaner i Miami kräver att några utländska sångare – av världsformat – skall delta i kriget mot den kubanska regimen. Efter konserten för fred i Havanna kommer Floridasundet att snarare vara en bro än en klyfta.

Översättning Bertil Olsson

